

Ofici de lector, 17/04/11

Ignasi Mora
«Viure amb la senyora Parkinson»
Editorial Moll, Palma de Mallorca, 2011

Feia temps que no sabia res d'Ignasi Mora i llavors l'editorial Moll em va fer arribar aquest opuscle que avui comentaré. Viure amb la senyora Parkinson s'ocupa, com es pot endevinar fàcilment, de la malaltia que fa ranquejar l'Ignasi, i que li proporciona algunes altres verinoses incomoditats. Li la van diagnosticar al 2003, i ha tingut vuit anys per a metabolitzar-la i assumir-la, si és que es pot fer això amb una cosa així. Als que li preguntàrem mentrimentres, ens va confessar vagament que patia "una malaltia degenerativa". Ara li ha posat nom i, en un gest de coratge superlatiu, s'ha decidit a escriure-hi i ho ha fet a cara descoberta i amb el seu millor humor. És com si la malaltia, de sobte, li haguera recordat que estava viu i que era un escriptor. Sacralitzant el seu ofici, simplement s'ha assegut al davant de l'ordinador i ha començat a enfilat les sensacions i les anècdotes proporcionades per aquesta insidiosa senyora de gentilici anglosaxó. El resultat és un llibre que es llegeix amb el cor a la mà i que si en algú no desperta empatia és perquè -definitivament- està mort. L'excusa hi és parlar del Parkinson, però de seguida tot es dispara en una reflexió a diverses bandes sobre la vida i sobre els alifacs en general. Sorprenentment, l'autor hi sosté que "l'únic recurs vàlid contra la malaltia és la farmacopea", quan precisament el seu llibre demostra que, més enllà del poder de la medicació, el bon humor i la capacitat de distanciar-s'hi intel·lectualment són recursos inestimables quan el cos toca retirada. És el moment, també d'afinar la lucidesa. De sobte, l'autor es descobreix centre de les mirades quan coixeja en públic, però també s'adona que "existeixen molts més coixos dels que m'hauria pogut imaginar abans de ser jo mateix un coix". No cau, tanmateix, en la vindicació del dolorisme, és a dir, la creença que "com més patirem i més desgraciats serem, més

gran serà una difusa recompensa". En aquest esquema, la suprema "recompensa" seria la mort (i la pujada al cel...), però Ignasi Mora no es fa il·lusions. Sap que la mort -la vella puta estellesiana- l'espera a l'altre costat de la cantonada, i no hi fa carasses. A mesura que s'hi habitua, "se't fa fins i tot atractiva".

No s'oblida, doncs, de fer testament (testament literari, que és l'únic que val), però només hi proclama un parell de manaments imprescindibles: "Una vegada mort -exigeix-, em deixareu tranquil" i afegeix: "Oblideu-me com més prompte millor, jo també ho faré".

No crec que calga seguir. L'Ignasi hi ha escrit el que sense dubte és el seu millor llibre, el més intens, el més autèntic, el sol i inigualable "dietari de realitat" que potser perseguia de fa molts anys. Ha superat així la relliscada del volum anterior, *Ulisses II*. Aquest títol, que va guanyar un premi majúscul, era en realitat una de les seues creacions més fluïxes, i ja em perdonarà la sinceritat. A tots els escriptors ens incomoda -fins i tot ens ofén- que es parli malament d'una de les nostres criatures. I, tanmateix, és inevitable i fins i tot diria que resulta saludable. Res d'això importa ara, però. Parlem de *Viure amb la senyora Parkinson* i el que és pertinent és només l'autenticitat esborronadora de les seues pàgines. No hi veig en realitat una última voluntat, ni el meu comentari pretén ser un condol: hi veig una lliçó de vida palpitant i així vull saludar-la. I una forta abraçada per al seu autor.